

Mariska Overman

De zomer
die alles
was

kluitman

Per ongeluk

Niemand wil omgaan met het meisje dat dode dieren begraaft aan de voet van een boom.

Ze heeft ook nog eens een rare naam: Puca. Anderen heten gewoon Lisa. Of Anna. Namen die niet storen. Puca is een struikelnaam. Je hoort hem en denkt: huh? 'Precies zoals ik het wil,' zei Puca's moeder lang geleden een keer. 'Iedereen die jou ontmoet, moet heel even stoppen met denken. Zodat ze je écht zien.' Haar moeder had erbij geknikt en geglimlacht. Een echte glimlach, uit het hart. Toen kon ze dat nog.

Het begraven begon per ongeluk. Dat ging als volgt.

Ongeveer een jaar geleden lag er een lieveheersbeestje op het smalle zandpad in het bos vlak bij huis. Het is eigenlijk meer een bosje, maar het voelt als een echte jungle zodra je er middenin staat. Vol woekerende struiken, bomen als wolkenkrabbers en kwetterende vogels. Puca dacht even dat het lieveheersbeestje nog leefde. Minutenlang staarde ze ernaar. Niets bewoog, geen pootje, geen oogje. Hartstikke dood.



Nur 283/W042401
Bisac JUV039030 / JUV039050
© MMXXIV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXXIV Tekst: Mariska Overman
Omslagbelettering: Sproud
Omslagillustratie: Esther Leeuwrik
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl



Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Wat nu? dacht ze toen. Ze wist nog niet dat de natuur een eigen opruimsysteem heeft. Ze vond het zielig dat zo'n diertje daar bleef liggen. Misschien eindigde het wel geplet onder een schoen van iemand die zijn hond uitliet. Dat zou vreselijk zijn.

Ze besloot om het te begraven. In een leeg luciferdoosje. Mensen stop je ook niet zomaar in de grond zonder iets eromheen. Haar oma had toen ze doodging een eikenhouten kist met vergulde handvatten gekregen. 'Verguld' betekent 'nep', en dat zat haar nog steeds dwars. Oma had echte, dikke gouden handvatten verdiend.

Niet doodgaan had ze nog veel meer verdiend. Maar iedereen gaat dood, niets aan te doen. Of je het nou verdiend hebt of niet.

Na lang zoeken vond Puca een mooie plek voor het dode lieveheersbeestje. Aan de voet van een hele oude boom met knoestige takken die op de grijpparmen van zo'n speelautomaat op de kermis lijken.

De grijpparmboom groeit aan de rand van een vijver, die net als het bos groot lijkt maar dat totaal niet is. In de winter vriest hij soms dicht en schaatsen kinderen erop. In de zomer groeien er rietkragen hoger dan Puca en broeden eenden er nieuwe pulletjes uit. Sommige eendjes verdwijnen, maar er blijven er altijd een paar over die wel volwassen worden.

Zo gaat dat in de natuur, zei meester Job een keer. Mooi stom dus, die natuur. Dat dacht Puca toen, maar ze zei het niet hardop. Ze zegt heel veel dingen niet hardop.

De boom staat precies in de bocht waar de vijver versmalt tot een sloot. De sloot die langs haar basisschool kabbelt. De sloot waar zogenaamd stoere jongens kikkers vangen om met een rietje op te blazen. Ze weet zeker dat jongens die dat doen, nooit leuke volwassenen zullen worden.

Ze woont er op dat moment ongeveer twee jaar, in die wijk bij het bos. Met haar ouders en broertje Toff. Of eigenlijk vooral met haar moeder en Toff, want haar vader is bijna altijd in verre landen. Landen waar het zo koud is dat hij een jas draagt waardoor hij heel dik lijkt terwijl hij zo mager als een sprietje is. Landen zoals Noorwegen. Noordwegen, noemt Toff het, en niemand verbetert hem omdat het ook niet echt een verbetering is.

Wat haar vader daar precies doet, weet Puca niet. En zolang hij maar wegblijft, maakt dat ook niet uit. Ze mist hem niet. Behalve die keer bij een spreekbeurt. De vaders mochten vertellen over hun werk. Puca was samen met Kevin de enige zonder vader. Maar die van Kevin is dood. Dat is wel een verrekt goede reden. Ze verzon dus maar dat haar vader astronaut is, maar niemand geloofde dat. Terwijl het zomaar waar kon zijn. Zolang niet zeker is dat iets niet zo is, kan het zo zijn.

Stinkmus

Op de tweede dag van de zomervakantie wandelt Puca vanuit huis naar het schoolplein. Vanuit hun saaie rijtjeswoning langs het slangenhuis rechtsaf, tussen de blokken andere rijtjeswoningen door, via het houten bruggetje over de sloot, linksaf en tadaa: school.

Het slangenhuis is eigenlijk hun schuur, die achter in de tuin staat. De vorige bewoner hield heel veel slangen in de schuur. Zeer zorgelijk, had de besnorde overbuurman verteld toen ze er nog maar net woonden. Zéér zorgelijk. Nu staan er fietsen, zoals het hoort volgens de buurman. Maar voor Puca blijft het voor altijd een slangenhuis. Als ze haar fiets pakt, controleert ze eerst alle hoeken, voor de zekerheid. Ze houdt van die woorden: *voor de zekerheid*, en daarom doet ze veel voor de zekerheid.

Haar school staat in een stad die te groot is om een gezellig dorp te zijn en te klein om een levendige grote stad te zijn waar hippe mensen willen wonen. Een niksstad dus. In de zomer is het schoolplein meestal verlaten. Iedereen gaat op vakantie of uit logeren bij opa en oma. Vandaag heeft ze pech. Mark en Martijn zitten op de

schommels en zien haar voor ze kan omkeren. Zij zijn kikkerblazers. Ze had gehoopt dat ze al vertrokken waren naar hun stomme campings in Frankrijk. Helaas.

‘Kijk,’ roept Mark. ‘Daar is ze. Onze begrafenisondernemer.’

Puca vervloekt voor de zoveelste keer de dag dat ze Laura uit haar klas verteld had dat ze wel eens dode dieren begraaft. Laura zou het geheimhouden. Nou, dat was niet helemaal gelukt.

Ze kijkt naar de schommel waar Mark vanaf springt. De schommel slingert na. Alsof hij wil zeggen: ik heb jullie mensen niet nodig. Ik slinger wanneer ik dat wil.

Martijn glijdt ook van zijn schommel af en lacht hard en schel. Dan fluistert hij iets in het oor van Mark. Puca kijkt toe en weet niet meer wat ze doen moet. Als ze wegrent, komen ze misschien achter haar aan. Ze kan niet zo hard rennen. Bij het bruggetje zullen ze haar ingehaald hebben. Ze bijt op haar onderlip.

Martijn rent plotseling weg. De andere kant op. Waar gaat hij heen?

Mark slentert naar haar toe, handen diep in zijn broekzakken. Een grote grijns op zijn gezicht. Ze doet een paar stappen achteruit. Mark kijkt nerveus opzij.

Martijn komt terugrennen, een hand achter zijn rug. ‘Ik heb iets voor je.’

‘Wat dan.’ *Wat dan*. Precies wat ze niet wilde zeggen. *Nou en*, dát had ze moeten zeggen. En dan omdraaien en weglopen. Rechte rug. Haren wapperend in de wind. Slingerend als de schommel: ik heb jullie niet nodig!

‘Echt iets voor jou,’ vult Martijn aan. Hij proest en snuift en Mark gniffelt.

Ze zwijgt.

Heel even zwijgen Mark en Martijn ook. Alsof ze niet weten wat ze nu moeten doen. Dan gaat het snel.

Mark geeft Martijn een duwtje.

Martijn grijnst, in een flits ziet Puca iets bruins op zijn tanden. Hij stapt nog dichterbij haar, ze ruikt zoetheid. Spekjes. Misschien die lekkere met chocola eromheen. De giechel die bij die gedachte opborrelt, verdwijnt als ze ziet wat hij achter zijn rug vandaan tovert.

Ze deinst achteruit, maar Martijn deinst mee. Haar onderlip trilt. Ze wil niet huilen. Ze perst haar lippen op elkaar, heel hard.

‘Een dode mus!’ gilt Mark en hij wappert met zijn handen. Dan barst hij in lachen uit.

Martijn houdt de vogel aan één poot vast. Het dode lijfje bungelt zacht heen en weer. De vleugels hangen slap naar beneden.

‘Begraaf hem maar op je stomme begraafplaats!’ roept Mark.

‘Vieze stinkmus!’ Martijn gooit de vogel langs haar heen.

‘Het is een merel,’ hoort ze zichzelf fluisteren. Ze balt haar vuisten en duwt Martijn tegen zijn borst. Hij laat zich dramatisch achterovervallen en hikt van het lachen.

Met een ruk draait ze zich om en zoekt de merel. Daar ligt hij. In het gras.

Achter haar geinen Mark en Martijn door, ze hoort niet meer wat ze allemaal roepen. Ze hoopt dat Martijn zijn vinger in zijn mond stopt en eraan zuigt. En dat de merel gestorven is aan een nare ziekte. Zodat Martijn die nu ook krijgt.

Voorzichtig tilt ze de merel op. Hij voelt koud en een beetje stijf. Zonder om te kijken loopt ze weg.

Mark schreeuwt haar na: ‘Ga maar weg, freak!’

Puca rent ervandoor met de merel in haar handen. Af en toe kijkt

ze achterom om te zien of ze haar niet volgen. Ze rent langs de sloot, tot aan de vijver. Daar stopt ze, bij haar boom.

Ze laat zich op de grond zakken en er is geen houden meer aan. De tranen rollen nu over haar wangen, druppelen via haar kin op de grond. De kraaloogjes van de merel staren haar levenloos aan. Als je dood bent, voel je niets meer. Dat had oma haar geleerd. Toen oma niet lang daarna doodging aan kanker, dacht Puca: dat heb je gezegd om jezelf te troosten. Je hoopt dat je niets voelt. Maar we weten het niet. Dat is een nare gedachte. Maar een gedachte is niet per se onwaar omdat hij naar is. Zo simpel is dat niet.

Met haar handen graaft ze in het zand. Precies naast het laatste graf. Grafje, eigenlijk. Daar ligt een tor. Die vond ze een beetje eng, maar dat is geen reden om niet begraven te worden. Thuis had ze de tor in haar dierenencyclopedie opgezocht. Nu weet ze dat een tor een kever is. Gewoon twee woorden voor dezelfde soort. En een lieveheersbeestje is ook een kever. Kevers geven eitjes af, soms wel honderd. Sommige kevers houden zich dood als ze bang zijn. Puca had de tor weer opgegraven en een dag op haar kamer laten staan, zodat ze zeker wist dat hij dood was. Daarna vond ze hem minder eng.

Als het gat diep genoeg is en haar nagelranden zwart zijn, kijkt ze naar de merel. Er moet nog iets om hem heen. Eigenlijk wil ze naar huis om een stukje laken te halen. Toen haar moeder een keer niet thuis was, heeft ze een laken gestolen en in tientallen stukjes geknipt. Kleine lijklakens, al is dat waarschijnlijk geen echt woord.

Puca spitst haar oren, ze luistert of Mark en Martijn te horen zijn. Ze hoort niets, maar durft het ook niet aan om nu naar huis te gaan. Als ze de etterbakken ergens onderweg tegenkomt, met haar

lijklakentjes, dan... dan... Geen idee wat dan, maar goed zal het niet zijn. Dus trekt ze wat bladeren van een struik en bedekt de vogel.

‘Het spijt me,’ fluistert ze.

Tijd is een gevoel

Als Puca thuis bij het aanrecht staat, ziet haar moeder haar vieze handen. ‘Puk, wat heb jij nou weer gedaan!’ roept ze, alsof de wereld bijna vergaat.

Punt een: ze haat het om Puk genoemd te worden. Alsof Puca nog niet erg genoeg is.

Punt twee: ze is al bij de kraan en is zeep aan het pakken. Wat valt er nu te zeuren?

‘Niets,’ zegt ze.

Haar moeder loopt hoofdschuddend weg. Ze kan met haar wiebelhoofd zo als een poppetje op het dashboard van een auto.

Op haar kamer streept Puca de dag af. Een dag die met een streep erdoor geen dag meer is.

Na de laatste schooldag van groep 8 heeft ze een vel papier opgehangen met daarop alle data tot aan de eerste dag op de middelbare. Heel veel lange dagen die ze moet zien te vullen. Dagen waarin ze Mark en Martijn moet ontlopen, zolang zij niet op vakantie zijn.

Ze staart naar de met stift getrokken streep. Even overweegt ze een verschil te maken tussen stomme en leuke dagen. Een stomme

dag krijgt een zwarte streep, een leuke een blauwe. Zoiets. Maar daar wordt ze waarschijnlijk alleen maar verdrietig van.

‘Eten!’ roept haar moeder van beneden.

Met tegenzin sloft Puca de trap af.

Toff volgt en schiet langs haar heen. ‘Ik ben sneller als jou!’

‘Dan jij,’ zegt ze, omdat ze weet dat hij het haat als ze hem verbetert.

‘Nanananana,’ reageert hij en hij ploft zo snel en hard op zijn stoel dat hij doorschiet en de poten met een akelig geluid over de vloer krassen.

‘Doe toch eens rustig!’ Haar moeder loopt als het autodashboard-poppetje met een dampende pan aardappels naar de tafel. Ze werpt nog een snelle blik op Puca’s handen.

Toff stort zich op de pannen en schept op zonder rekening te houden met de anderen. En zoals altijd schept haar moeder weer een deel van zijn eten op haar eigen bord. Achter hen schalt de televisie. *Tatort*. Herhaling drie miljoen. Stomme Duitse televisie.

‘Niet spelen met je eten,’ mompelt haar moeder tegen Toff, die haar negeert.

Puca verbijt zich. Niets zeggen, maant ze zichzelf.

‘Toff!’ roept haar moeder nu, als Toff een aardappel tot een poppetje probeert om te vormen.

‘Echt, je lijkt wel drie,’ zegt Puca.

‘Je lijkt wel drie,’ herhaalt Toff op een zeurderig toontje. Hij slurpt wat limonade op.

Nu moet ze echt zwijgen. Niets zo irritant als een Toff die alles herhaalt. Hij houdt dat soms wel een uur vol.

‘Is er al post over de eerste dag?’ richt Puca zich tot haar moeder.

‘Dan had ik het wel gezegd,’ antwoordt ze. Ze kijkt schuin langs

Toff naar het scherm, waar een agent op iemand schiet.

‘Boem!’ roept Toff. Hij plet zijn mislukte aardappelpoppetje met zijn vork.

Puca legt haar vork op de rand van haar bord. Ze denkt aan de merel, die nu zonder lijklakentje in de grond ligt. Ze hoopt heel hard dat oma gelijk had en dat hij er niets van voelt.

‘Misschien gaan we nog een paar dagen naar zee,’ zegt haar moeder. ‘Als papa vrij krijgt.’

‘Ik wil niet naar zee.’ Toff springt op en rent naar de keuken.

‘Ik ook niet,’ mompelt Puca. Niet met haar vader erbij.

‘Je zal zien dat het leuk wordt, Toff. De hele zomer hier blijven is ook niks. Een beetje afleiding is goed, dan gaat de tijd ook sneller.’

BAM.

Die woorden.

Dan gaat de tijd ook sneller.

‘Tijd kan toch niet sneller gaan?’ vraagt Puca. Haar hart kataklopt als een op hol geslagen paard. Dat zou wat zijn! Tijd sneller laten gaan. Niks zes weken wachten! Nee, dat moet onzin zijn. Tijd is tijd. Uren. Minuten. Seconden. Daar kan je niets aan veranderen.

‘Ik wil niet dat de tijd sneller gaat,’ zegt Toff. ‘Ik wil voor altijd vakantie. School is stom. Het busje is stom.’ Zijn ogen schieten vuur.

Toff heeft iets waarvan Puca de naam vergeten is, maar daardoor is hij erg druk. En daarom gaat hij naar een speciale school. Speciaal. Niemand wil op een speciale school zitten. Ook niet als je speciaal bent. Het is gewoon een woord dat ‘gek’ betekent. Maar het een gekkenschol noemen klinkt zo vervelend. Het busje haalt en brengt hem. Het gekkenbusje, zegt iedereen. In een boze bui heeft Puca hem ook wel eens voor debiel uitgescholden. Puca heeft heel veel spijt van

dat woord. Ze had dat niet moeten zeggen, maar je kan iets niet meer on-zeggen. Gezegd is gezegd. En gehoord is gehoord.

Haar moeder staart weer naar de televisie. Haar hand met de vork erin trilt.

‘Ik vroeg wat,’ zegt Puca.

‘Wat?’ zegt haar moeder. Haar stem klinkt schel en hoog.

‘Of tijd echt sneller kan gaan.’

‘NEEEEEEE!’ gilt Toff.

‘Ga maar even op je kamer afkoelen.’

Ik wil antwoord! Puca gilt in haar hoofd.

Toff trekt gekke bekken, haar moeder negeert dat zo goed als ze kan. Wat helaas niet zo goed is. Ze springt op, Toff lacht erom. Maar hij druipt wel af. Puca hoort hem de hele weg naar boven een zelfbedacht liedje zingen.

Ze ziet dat haar moeders ogen waterig zijn. Nu durft ze het niet nog een keer te vragen. Met lange tanden eet ze haar eten op.

Pas als ze staan af te wassen zegt haar moeder: ‘Weet je nog de tandartscontrole, de vorige keer?’

Puca knikt.

“‘Het duurt zo lááááááng.’”

Ze kijkt haar moeder vragend aan.

‘Dat zei je, bij de tandarts.’

Dat had ze vast gezegd. Bij de tandarts zijn duurde altijd veel te lang.

‘En weet je nog dat we vorig jaar op Terschelling waren?’

‘Ja,’ antwoordt ze.

‘Toen mocht je een ponyrit maken. Op het strand.’

Ze wist dat nog heel goed. Het was misschien wel het mooiste wat ze ooit gedaan had. Tot vorig jaar reed ze pony bij De Ponystal.

Geen echte manege, dat is te duur volgens haar vader. Hij gaat zijn zuurverdiende centen niet uitgeven aan stinkende rotpony’s, zegt hij. De Ponystal is voor meisjes zoals zij. Met misschien wel een leukere vader, maar geen rijkere. Helaas mag je maar lid zijn tot je twaalft bent. Daarna niet meer. Dan ben je te groot of te oud of allebei.

‘Ben je er nog?’ Haar moeders stem komt van ver.

‘Mmm,’ zegt ze.

‘Die rit op het strand. Na afloop zei je dat het veel te snel voorbijging.’

‘Dat ging het ook.’

Haar moeder kijkt haar aan en glimlacht. Het is alsof een wolk voor de maan wegtrekt. Een beetje licht verschijnt, maar het blijft wel donker. ‘Snap je het?’

‘Wat?’

‘De tandarts en de rit op het strand. Het ene duurde te lang, het andere te kort.’

Te lang. Te kort.

‘Tijd is een gevoel,’ vult haar moeder aan. Ze hangt de theedoek aan de haak en begint met een sponsje het gasstel te schrobben.

Puca stapelt de schone borden op in de kast. Boven gilt Toff. Buiten scheurt een brommer voorbij.

Tijd is een gevoel. Leuke dingen gaan snel. Stomme dingen langzaam.

Op haar slaapkamer gaat ze achter haar bureautje zitten en pakt haar notitieboekje. Daarin houdt ze bij welk dier ze begraven heeft. In krullerige letters voegt ze de merel van vandaag toe. Onder de tor.

Merel

Ze pakt het deel met de letter M van de dierenencyclopedie erbij. Ze heeft zo'n hele mooie tiendelige reeks. Als je alle delen op de juiste volgorde naast elkaar zet, zie je op de ruggen een zebra met een veulen. Gekregen voor haar verjaardag, twee jaar geleden.

Een merel is een vaak voorkomende vogelsoort. Het mannetje is zwart en zingt mooi in de lente. Het vrouwtje is bruin. Als er gevaar dreigt, zoals een kat, maken ze een hard geluid om andere vogels te waarschuwen.

Ze slaat het boek dicht, tikt met de achterkant van de pen tegen haar lippen en denkt weer aan haar moeders woorden. *Tijd is een gevoel.* Als je leuke dingen doet, lijkt tijd sneller te gaan. Wat voor leuk zou ze allemaal kunnen doen?

Als ze uit het raam kijkt, ziet ze de folderjongen lopen. Hij propt folders in de brievenbus aan de overkant. Daar woont Opa. Niet haar opa. Maar een oude man die snoepjes uitdeelt aan kinderen en daarom Opa Snoep wordt genoemd. Het zijn vieze, plakkerige snoepjes. Misschien nog uit de oorlog of zo.

Puca zucht en begint te ijsberen. Dit schiet niet op zo, die zomer gaat jaren duren.

Ze kan haar kamer opruimen. Niet leuk, dus dat helpt niet.

Haar moeder helpen in huis. Beetje leuk. Vooral voor haar moeder.

De voortuin schoffelen. Megastom.

Het slangenhuis supergrondig controleren op slangen. Voor de zekerheid. Niet leuk. Wel prettig, achteraf. Hmmm.

Stukjes fietsen. Mwah.

Boodschappen doen. Soms leuk, als ze ook iets lekkers mag meenemen voor zichzelf. Likkoekjes. Of spekjes met chocola eromheen. Meestal niet leuk. Ze ziet Martijns vieze mond weer voor zich. Hij

heeft spekjes met chocola voor altijd verpest.

Pfff. Leuke bezigheden bedenken valt niet mee. En is ook niet leuk om te doen. Maar de tijd is inmiddels wel verder. Ze kijkt op haar klok. Twee minuten verder. Maar misschien bedenkt ze nog wel iets. Als het maar wel snel is. Tenslotte tikt de tijd gewoon door. Wat eigenlijk ook weer handig is.

Tussenjongen

Op de dag na de begrafenis van de merel slentert Puca 's ochtends naar haar grijpboom. Ze ziet hem al van een afstandje. Voeten. Benen eraan.

Behoedzaam komt ze dichterbij. Een bovenlijf. Magere armen. Een koptelefoon op zijn hoofd. Een mooi maar een beetje ingevallen gezicht. Donkerblonde plukken springen eromheen, niet heel erg kort maar zeker niet lang. Asblond, dat is de kleur. Zoals op de verfvpakking van haar moeder staat. Wie wil nu vrijwillig haar hebben als as? Misschien moet Puca een keer verf kopen voor haar moeder, een kleur die haar opfleurt: vuurrood of zo.

'Ik wil ook wel op zo'n mooie begraafplaats liggen,' is het eerste wat hij zegt als hij haar ziet. Hij zet zijn koptelefoon af en drukt zijn discman uit.

Ze wil weggrennen. Maar ze wil nog veel liever dat hij weggaat. Dus blijft ze staan. Ze drukt haar nagels hard in haar handpalm. Ineens is alles anders. Zo gaat dat in het leven. Alles is hetzelfde, tot het verandert. Of je nou wil of niet.

Een jongen van ongeveer haar leeftijd zit op z'n dooie gemakje naar

de hoopjes zand onder de boom te koekeloeren. Ze heeft hem al een keer zien lopen. Hij woont sinds een paar weken in het huis op de hoek van hun rij. Eerder woonde daar een oude man met reuma. Ze weet niet precies wat dat is, maar wel dat het pijn doet. Hij is naar een verzorgingshuis gegaan, zei haar moeder met een treurig gezicht. Terwijl dat eigenlijk heel prettig klinkt. Een huis waar je verzorgd wordt, wat kan daar mis mee zijn?

'Ga weg,' zegt ze.

'Waarom?'

'Dit is niet voor jou.'

'Begraafplaatsen zijn voor iedereen.'

'Deze niet.'

'Jij bent Puca.'

Natuurlijk wist hij dat. Als je ergens nieuw komt wonen, weet je twee dingen als eerste: wie populair is, en wie helemaal niet. De mensen ertussenin leer je later kennen. Je hoopt dat je in ieder geval bij die tussengroep gaat horen. Puca zag het direct: deze jongen is een tussenjongen. Ergens in het midden. Een tussenjongen in een niksstad.

'Wat is een Puca?'

'Mijn naam.' Haar maag trekt samen.

'Ik bedoel wat het betekent.'

'Niets.' Een leugen. Maar de betekenis van haar naam is nog stommer dan de naam zelf.

'Iedere naam betekent iets.'

'Vast. Dan weet ik het gewoon niet.'

'Vast.'

'Je denkt dat ik lieg?'

'Nee hoor.'

Een ronkende tractor passeert het bos. 'Roekoe,' roept een duif.

Puca hoort de ademhaling van de jongen. Alsof er een klein hoestje meebeweegt, een zacht, schor geluid. Hij staart naar iets in de verte. In de verte is niets te zien. Misschien is dat ook het punt.

'Waarom doe je dat?'

Ze schrikt van de vraag. Van het geluid van zijn stem.

'Huh?'

'Dieren begraven. Niemand doet dat zomaar.'

Ze staart naar de grond. Een mier rent van links naar rechts en in cirkels. Mieren doen dat. Het lijkt of ze zomaar wat rondrennen, maar dat is niet waar. Mensen doen meer zomaar wat dan mieren. Terwijl ze gewoon rechtdoor lopen. Van A naar B.

Een eendenpaar dobbert tussen het riet. Af en toe verdwijnt een kopje onder water, om weer boven te komen met groen tussen de snavel. Puca besluit om ze Dobber en Drijf te noemen. Drijf is het bruine vrouwtje. Vrouwtjes zien er in de natuur saai uit. De mannetjes krijgen de kleuren. Maar dat is om de vrouwtjes te versieren. Het vrouwtje heeft een schutkleur zodat je haar niet goed ziet tussen het riet. Zo jammer dat mensen geen schutkleuren hebben. *Asblond. Haar moeder.* Ineens snapt ze het. Toch maar geen rode verf voor haar kopen.

'Hallo?' De jongen laat haar opschrikken uit haar gedachten.

'Wat vroeg je ook alweer?'

'Waarom je dieren begraaft.'

'Dat ging per ongeluk.'

Hij schiet in de lach. 'Hoe doe je dat dan? Je struikelt en hup, ineens ligt er een beest in een graf? Per ongeluk?' Hij hikt van het lachen.

'Zo grappig is het niet.'

'Nou, ik heb vandaag nog niets gehoord wat grappiger is.'

Puca knijpt haar ogen samen tegen de zon. Ze moet het beter uitlegen. Dus vertelt ze over het lieveheersbeestje dat het begin was van alles.

Nu knikt de jongen en lacht niet meer. 'Als je dat meteen gezegd had, had ik niet gelachen.' Hij kijkt serieus. Dan glimlacht hij, ze ziet twee kuiltjes in zijn wangen. 'Misschien alleen een heel klein beetje. Maar meer een toelach-lach, geen uitlach-lach.'

'Daar kan ik mee leven,' zegt ze.

'Maar na het lieveheersbeestje ging je door. Waarom?'

Puca denkt. En denkt. En denkt harder. 'Het ging vanzelf. Alsof het moest.'

De jongen zwijgt.

Ze wacht.

Hij zegt echt niets.

'Dat vind je een antwoord op je vraag?' vraagt Puca verbaasd.

'Waarom niet?'

'Omdat...' Omdat ze vindt dat er meer moet zijn dan 'het moest'. Maar ze weet nog niet wat dat 'meer' is. God weet dat soort dingen vast wel. Oma zei dat hij alles weet. Maar als je net als Puca niet in God gelooft, heb je daar niets aan.

'Ik ben Rover trouwens.' Hij steekt geen hand uit.

'Wat een rare naam.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Moet jij zeggen.'

Ze bijt op haar lip. Waarom zei ze dat nou? Uitgerekend zij, die er wakker van ligt als iemand iets stoms zegt over haar naam.

'Sorry.'

'Dat hoeft niet. Je mag alleen sorry zeggen als je ergens schuld aan hebt.'

‘Ik heb iets stoms gezegd.’

‘Nee hoor. In Nederland is Rover ook een rare naam.’

‘Kom je niet uit Nederland?’ Ze ziet het voor zich. Een land waar Rovers wonen. Uitgestrekte woestijnen, kamelen en misschien ook paarden. Van die witte met meterslange manen. De zon schijnt er geler dan hier en het regent nooit.

‘Nee.’

Ze wacht.

En wacht. Haar tenen wiebelen in haar sandalen.

‘Waar kom je dan vandaan?’ vraagt ze dan toch maar. Ze probeert het nonchalant te laten klinken, alsof ze eigenlijk bezig is met andere, veel belangrijkere zaken. Zoals grassprietten tussen haar vingers rollen.

‘Raad maar.’

Vanuit haar ooghoeken ziet ze Dobber en Drijf de kant op klauteren. Dobber met zijn blauwe schitterhoofd voorop. Zijn snavel hapt in stukjes gras. Drijf waggelt een beetje rond. Wat is een land met een woestijn? Iets in Afrika. Kenia. Of Zambia. Oeganda. Haar hersens knarsen. Meer namen komen niet in haar op.

‘Kenia,’ gokt ze.

Rover springt op, Dobber en Drijf fladderen verschrikt het water weer in. ‘Zie ik eruit alsof ik uit Afrika kom?’ Hij volgt Dobber en Drijf naar het water. Aan de rand gaat hij weer zitten, trekt zijn schoenen uit en laat zijn voeten in het water zakken.

‘Wat doe je nou?!’

‘Afkoeien. Die eenden vinden het er wel fijn. Als het goed genoeg is voor eenden, is het zeker goed genoeg voor mijn voeten.’

Dat is wel waar.

Puca wil ook.

Ze aarzelt, en trekt dan haar sandalen uit. Eerst dipt ze haar hak erin. Killetjes, maar niet vervelend. Haar hak zakt, tot de hele voet tot aan haar enkel onder water is. De andere voet volgt sneller. Ze wiebelt met haar tenen en verbeeldt zich dat het water onder haar voeten draaikolkjes maakt. Kleine visjes raken erin verdwaald en cirkelen nu rond haar voeten.

‘Denk je dat er karpers zitten?’ vraagt Rover.

‘Ik weet het wel zeker. Maar die doen niets.’

‘Dat weet je niet.’

‘Dat weet ik wel.’

‘O.’

Dat is maf. Hij gaat er helemaal niet op door. Toff zou dat wel doen. Het voelt bijna raar. Onaf. Maar ook wel fijn. Ze frummelt aan het haarelastiekje om haar pols. Dat zit er voor de zekerheid, je weet nooit wanneer je haar in een staart moet.

‘Wil je weten waarom ik dat weet?’

‘Ja hoor.’ Hij beweegt zijn voeten op en neer. Het water spettert rond.

‘Ik heb een dierenencyclopedie.’ Puca denkt: als hij toch al weet van het begraven, kan ik dit ook wel opbiechten.

‘O.’

‘Je zegt vaak o.’

‘O?’

Puca grijnst. De zon valt heel erg mooi in het water. Dobber en Drijf dobberen en drijven langs. In de verte klinkt een fietsbel. Ze zwijgen. En dat vindt Puca fijn.

‘Het is tijd voor de lunch,’ zegt Rover ineens. Hij kijkt overdreven

op zijn horloge en haalt zijn voeten uit het water. Hij trekt zijn sokken en schoenen aan zonder eerst zijn voeten te laten drogen in de zon.

Puca kijkt op haar horloge. Het is 11.00 uur. Dat is geen lunchtijd.

Voor ze dat kan zeggen, zegt Rover: 'Ik wil ook begraven worden.' Hij zet zijn koptelefoon op, drukt de discman aan, zwaait en zegt: 'Doeg.'

'Doei,' zegt ze en ze kijkt hem stomverbaasd na tot de bomen hem opslokken.

Lunch. Brood. Spontaan krijgt ze honger. Ze probeert haar voeten onder water te zien. En de visjes. Ze ziet niets. Langzaam trekt ze haar voeten eruit en laat ze drogen terwijl ze luistert naar het gefluit van de vogels. Het zou verrekke handig zijn als mensen ook in een encyclopedie zouden staan. Rover. Onder de R. Na de quokka. Dat is een kortstaartkangoeroe. Maar nog voor de sabelantilope.

Jongen die vreemde vragen stelt.

Jongen die op vreemde tijden gaat lunchen.

Jongen die een supermooie discman heeft.

Jongen die dus wel eet maar ook een beetje mager is.

Jongen die zijn voeten niet afdroogt voor hij zijn sokken aantrekt. Komt vooral voor in een zeeklimaat. En in landen met woestijnen. Maar die staan in een atlas, niet in een dierenencyclopedie.

Als haar voeten droog zijn trekt ze haar sandalen aan. Binnen in haar buik voelt het als de schittering van zonlicht in het water. En de tijd ging zomaar voorbij, zonder dat ze er erg in had. Dat zou dus betekenen dat ze het leuk had gehad.

Slap als een vaatdoek

Na de lunch om half een hangt Puca voor de televisie, misselijk van te veel chocopasta op brood. Dat ze iemand kent die om 11.00 uur mocht lunchen, had haar moeder geen argument gevonden om ook eerder de boterhammen te smeren. Eigenlijk raar. Je zou moeten eten als je honger hebt. Nu eet iedereen pas als het er tijd voor is.

Aan de overzijde ziet ze kinderen aanbellen bij Opa Snoep. De deur blijft gesloten. De kinderen druipen af. Rover heeft vast alweer honger. Misschien moet ze hem vertellen over Opa Snoep. Ze moet ook iets anders: meer weten over hem.

'Wat mijmer je?' Haar moeders stem dringt tot haar door.

'Mijmer?'

'Een ander woord voor denken. Maar dan een beetje langzaam. Een beetje zoals dagdromen.' Ze knijpt in Puca's wang. 'Daar ben jij supergoed in.' Haar moeder kent veel ingewikkelde woorden. Ze is te slim om alleen maar moeder te zijn. Ze zou weer lerares moeten worden. Zoals vroeger, voor Toff er was. Of een encyclopedie moeten schrijven.

'Ik mijmer niet,' antwoordt Puca. Dat is niet gelogen. Ze heeft